

quan l'avui no existeix

Alícia Moya Laraño

Psicòloga.

Col·laboradora de la Seu Territorial de l'ACAF a Sabadell.

La malaltia -sense fer distincions entre malalties "físiques" o "psicològiques"- suposa sempre, quan apareix a la vida, una limitació en més d'un àmbit de la nostra activitat. En el millor dels casos, podem continuar fent vida normal amb les nostres capacitats lleugerament disminuïdes, com podria ser el cas d'un refredat sense febre o bé, d'un estat d'ansietat provocat per la proximitat d'un viatge en avió, si patim fòbia a volar, per exemple. Si parlem de grans traumatismes, com els que es poden sofrir després d'un accident de cotxe o d'un trastorn depressiu causat per la mort d'algú molt estimat, el grau de limitació esperable s'eleva considerablement. Tanmateix, fora convenient aclarir –i les persones afectades de fibromiàlgia poden entendre molt bé de què parlo- que, per a la psicologia clínica més compromesa amb la persona, la gravetat o lleugeresa d'una malaltia o d'una síndrome estan en funció del patiment expressat i viscut pel pacient i no per la quantitat de dolor o malestar que els experts determinin que s'ha de sentir.

Les malalties cròniques, com és el cas de la fibromiàlgia, suposen, per qui la pateix, el repte d'acceptar la limitació de que parlàvem abans per un espai indeterminat de temps, potser, en el millor dels casos, durant diversos anys. Avui estic limitat, demà com estaré? Aquesta pregunta, que en el cas d'un refredat o de la fòbia a volar tenen respostes senzilles, és pràcticament incontestable per al pacient de fibromiàlgia. Avui estic malament, ahir estava bé, abans d'ahir no me'n recordo, portava uns dies bé i de sobte, sense saber perquè, em torno a trobar malament. L'avui deixa de ser una dia menys de malaltia –un refredat es cura en una setmana, un viatge en avió té una data determinada- i es converteix en un dia mort, un dia més de dolor, un dia perdut o un dia en blanc. L'avui, l'ara, és un parèntesi en la vida i demà, potser, el parèntesi continuarà obert perquè el dolor impedirà fer el que es volia fer, allò que feia tanta il·lusió i que la malaltia, un cop més, pot malmetre.

per a la
psicologia
clínica, la
gravetat d'una
malaltia està
en funció del
patiment
expressat
